

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

19 octombrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Toma Nadejda,

Judecători – Țurcan Anatolie, Timofti Vladimir, Cobzac Elena și Guzun Ion,

juducând, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de procurorul în procuratura de circumscriptie Chișinău, Devder Djulietta, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 septembrie 2020, în cauza penală în privința lui

Carpov Grigori xxx, născut la xxx, originar din xxx și domiciliat în xxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 19.09.2016 – 30.05.2019;

Instanța de apel: 26.06.2019 – 18.09.2020;

Instanța de recurs: 04.12.2020 – 19.10.2021.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Orhei, sediul Rezina din 30 mai 2019, Carpov Grigori a fost achitat de învinuirea adusă în baza de art.166¹ alin.(2) lit. c) Cod penal, din motivul lipsei în acțiunile sale a faptului infracțiunii.

2. Pentru a se pronunța, prima instanță a constatat în fapt că, Carpov Grigori, se învinuiește de faptul că, fiind angajat prin ordinul nr.75-c din 13.09.2001, în funcția de inspector principal al Direcției inspecției Ecologice Rezina din cadrul Inspectoratului Ecologic de Stat și Roșca Ruslan, fiind numit prin ordinal nr.121-P din 05.04.2013, în funcția de șef al Direcției inspecției Ecologice Rezina din cadrul Inspectoratului Ecologic de Stat și fiind împuterniciți prin atribuțiile sale de serviciu fixate în fișa postului, fiind astfel conform art.123 alin.(2) Cod penal, persoane publice, investite de stat să presteze în numele acestuia servicii publice sau să îndeplinească activități de interes public, au comis fapta prejudiciabilă, prevăzute de legea penală, și anume - tratament inuman sau degradant în următoarele circumstanțe: Carpov Grigore împreună cu Roșca Ruslan, fiind persoane publice și acționând cu titlu oficial, pe data de 29.04.2016, aproximativ la orele 07:10, aflându-se pe malul râului Nistru, din apropierea s. Stohnaia, or. Rezina, sub pretextul că Leahu Alexei, a.n.xxx, locuitor al xxx, pescuia în perioada de prohibiție, s-au fugărit după ultimul în rezultat la ce Carpov Grigori la apucat cu ambele mâini de cap și voia să-i sucească capul, iar Roșca Ruslan i-a aplicat o lovitură cu piciorul în genunchiul piciorului sting lui Leahu Alexei, prin ce i-a cauzat lui Leahu Alexei, conform raportului de expertiză medico-legală nr.72 din 03.05.2016, vătămări corporale sub formă de "excoriație pe genunchiul stâng, edem al țesuturilor moi pe gât " ce se referă la vătămări corporale neînsemnate.

Acțiunile lui Carpov Grigori au fost încadrate de organul de urmărire penală în baza art.166¹ alin.(2) lit. c) Cod penal - tratament inuman sau degradant, adică

cauzarea intenționată a unei dureri sau a suferinței fizice ori psihice, de către o persoană publică, acțiuni săvârșite de două persoane.

3. Procurorul a contestat cu apel sentința, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Carpov Grigori să fie recunoscut vinovat și condamnat în baza art.166¹ alin.(2) lit. c) Cod penal, la 5 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe termen de 5 ani. A încasa din contul inculpatului Carpov Grigore cheltuielile judiciare suportate pentru efectuarea expertizei medico-legale în sumă de 57 lei.

În motivarea cerințelor sale, acuzarea a invocat că prima instanță nu a dat o apreciere obiectivă probelor administrate în cadrul urmăririi penale. Or, în acțiunile inculpatului Carpov Grigore este prezent faptul infracțiunii prevăzute de art.166¹ alin.(2) lit. c) Cod penal, deoarece fapta a fost comisă intenționat de către o persoană publică, cu cauzarea de dureri, suferințe fizice și psihice asupra persoanei, fapt ce ne demonstrează că inculpatul a dat dovadă de un tratament inuman și degradant, atentând la drepturile fundamentale ale persoanei și integrității acesteia, drepturi garantate de Constituție și Convenția Europeană a Drepturilor Omului, fapt confirmat prin declarațiile succesorului părții vătămate Leahu Maria; declarațiile martorului Lobodenco Ludmila, declarațiile martorului Leahu Igor și raportul de expertiză medico-legală nr.72 din 03.05.2016.

Faptul că Carpov Grigore nu recunoaște vina nu constituie motiv de achitare, declarațiile inculpatului urmându-se a fi apreciate critic, deoarece vătămarile corporale depistate la Leahu Alexei nu puteau fi provocate de la cădere, fapt confirmat prin raportul de expertiză medico-legală, mai mult ca atât că până la caz careva relații ostile cu Leahu Alexei inculpatul nu a avut, fapt confirmat prin declarațiile lui Carpov Grigori. Acuzarea consideră că, Leahu Alexei nu a avut careva intenții de a se răzbuna pe Carpov Grigori, iar procesul verbal a fost întocmit de către Roșca Ruslan.

Totodată, acuzarea a notat că, urmează a fi apreciate critic și declarațiile martorilor apărării Ciorici Ion și Ungureanu Oleg, deoarece sunt colegi de serviciu a lui Carpov Grigore, fiind persoane cointeresate de al scăpa de pedeapsă pe inculpat, ori aceștia fiind influențați de inculpat, au dat declarații în favoarea acestuia.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 septembrie 2020, a fost admis apelul, casată total sentința, inclusiv din alte motive, cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Carpov Grigori a fost achitat de învinuirea adusă în baza de art.166¹ alin.(2) lit. c) Cod penal, deoarece fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

4.1. În motivarea soluției sale, instanța de apel a reiterat prevederile art.113 alin.(1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componenței infracțiunii, prevăzute de norma penală.

Sub acest aspect, instanța de apel a stabilit că prima instanță a comis în această parte o eroare de drept, or, deși prin hotărâre inculpatul a fost achitat, de către instanța de fond nu au fost stabilite faptele sau împrejurările de fapt, care corespund elementelor constitutive ale infracțiunii respective.

În continuare, instanța de apel a relevat că potrivit teoriei dreptului penal, principalul semn constitutiv al conceptului legal al tratamentelor inumane este „cauzarea de dureri sau suferințe psihice sau fizice puternice”, ceea ce cauzează

victimei sentimente de frică, umilire.

Tratamentul inuman trebuie să depășească nivelul minim de severitate și nu presupune acte prin care se cauzează suferințe de intensitate suficient de gravă ca ele să poată fi calificate drept tortură. Altfel spus, tratamentele inumane sunt acele rele tratamente ce atentează la integritatea fizică și morală a persoanei, dar care se manifestă într-o formă mai puțin gravă ca tortura. La caz, o expertiză amplă întru dovedirea unor atare stări ale victimei infracțiunii, nu a fost efectuată.

În același timp, tratamentul degradant atentează grav la demnitatea umană, fiind de natură să genereze victimelor sentimente de frică, anxietate și inferioritate, capabile să umilească și să înjosească victima, să o devalorizeze de esența sa de ființă umană; înfrânge rezistența fizică și morală a victimei, o determină să acționeze împotriva voinței sau conștiinței sale, fapt care în situația dată nu a fost atestat.

Instanța de apel a enunțat că, acuizarea a incriminat inculpatului infracțiunea de tratament inuman sau degradant, fără însă a distinge în acțiunile inculpatului semnele calificative ale vre-unuia din genurile respective de tratament, nefiind clar din învinuire dacă Leahu Alexei a fost supus tratamentului inuman sau a fost supus tratamentului degradant, aceste două noțiuni fiind, în fond distincte.

Mai mult, instanța de apel a constatat că, la fața locului fiind chemat echipajul poliției, nici Leahu Alexei, nici soția Leahu Maria, nici fiica - Lobodenco Ludmila și nici fratele - Leahu Igor, nu au depus plângeri pe acțiunile ilegale a lui Gr. Carpov.

Instanța de apel a reținut că, la materialele cauzei au fost anexate din materialul contravențional intentat lui Leahu Alexei copiile proceselor-verbale de audiere a martorilor Carpov Grigori, Ion Ciorici și Roșca Ruslan, din care rezultă circumstanțe similare celor declarate de inculpat și martorii apărării pe prezenta cauză.

Tot aici, instanța de apel a remarcat și existența unei explicații a lui Leahu Alexei pe numele șefului IP Rezina, în care declară "Domnul Carp Grigori m-a apucat de barbă răsucindu-mă. Eu m-am smuls de la el și am intrat în grădină unde era sera fratelui, am găsit o țevă de metal și am vrut să-l lovesc pe domnul Roșca, dar nu l-am lovit", însă A. Leahu nu comunică despre lovituri, tratament inuman sau degradant.

Instanța de apel a conchis că, procurorul nu a demonstrat nici scopul în care ar fi fost aplicat un atare tratament (inuman sau degradant) față de partea vătămată și nici dacă aceste pretinse acțiuni s-au soldat cu cauzarea unor dureri sau suferințe fizice ori psihice. Acuizarea nu a efectuat o investigație eficientă și minuțioasă în vederea elucidării tuturor circumstanțelor cauzei, deferind justiției o persoană în baza unei acuzații vagi și neprobate.

De asemenea, instanța de apel a notat că, procurorul nu a prezentat instanței o evaluare complexă a stării de sănătate psihice și psihologice a părții vătămate în combinație cu starea de sănătate fizică a acestuia. Astfel, la etapa urmăririi penale, deși se impunea expres prin prisma art.143 alin.(1) pct.31) Cod de procedură penală, nu a fost dispusă și efectuată o atare expertiză.

Cu referire la raportul de expertiză medico-legală nr.72 din 03.05.2016, invocat drept probă, instanța de apel a menționat că acesta nu probează în sine faptul existenței unui fapt de altercație dintre Carpov Grigori, Roșca Ruslan și Leahu Alexei, dar probează faptul existenței unei escortații în regiunea genunchiului stâng, edem a țesuturilor moi ale gâtului asupra ultimului.

Această traumă, a genunchiului, putea fi provocată de o mulțime de factori precum: căderea și lovirea de un obiect dur contondent, lovirea din mers de un obiect

dur contondent, contactul direct dintre un obiect dur contondent cu piciorul prin (urcare/coborâre de pe gard, cădere la pământ, lovire de piatră, de sol, de nuiele sau buturugi, etc), or, însuși martorul Leahu Igor declară că fratele său Leahu Alexei a sărit gardul de la casa părintească, gard care după cum s-a stabilit era din piatră.

Prin urmare, instanța de apel a explicat că acea excoriație sau contuzie s-ar fi putut produce exclusiv în alte circumstanțe decât la acțiunea corpului uman în sprijinire sau lovire de piatra gardului, nu a fost exclusă. Or, atare întrebare nici nu a fost adresată și elucidată prin acest raport de expertiză medico-legală.

Totodată, instanța de apel a reținut și faptul că martorul Leahu Igor în declarațiile date în cadrul instanței de fond susține că "fratele avea ceva vânătăi la gât" adică echimoze, pe când potrivit raportului de expertiză medico-legală nr.72 din 03.05.2016, pe gât s-a depistat edem dar nu echimoză. Mai mult, în cadrul instanței de apel, ultimul declarată că nu a văzut cum Carpov cu Roșca a acționat fizic asupra părții vătămate, dar cunoaște de la partea vătămată că a fost lovit la picior, neindicând nimic despre circumstanțele provocării vânătăii de pe gât.

Reiterând prevederile art.389 alin.(1), (2) Cod de procedură penală, instanța de apel a accentuat că, sentința de condamnare se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate în instanța de judecată și nu poate fi bazată pe presupuneri.

În sensul enunțat, instanța de apel a evidențiat că, nu poate fi vorba de răspundere penală în lipsa deplină a semnelor obiective și subiective, stabilite de legea penală, care să califice fapta prejudiciabilă drept infracțiune concretă.

În consecință, din considerentul că vinovăția inculpatului nu a fost confirmată prin probe pertinente și concludente, lipsește latura obiectivă a infracțiunii în acțiunile inculpatului, iar sentința de condamnare nu poate fi bazată pe presupuneri, dubiile în probarea învinuirii urmând a fi interpretate în favoarea inculpatului, instanța de apel a considerat necesar ca Carpov Grigori, învinuit de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.166¹ alin.(2) lit. c) Cod penal, să fie achitat din motivul că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

Instanța de apel a menționat faptul că, din materialele cauzei și în baza analizei tuturor probelor administrate pe dosar, a constatat că învinuirea adusă este bazată pe presupuneri, care nu pot fi puse la baza unei sentințe de condamnare, iar la caz, nu au fost cert stabilite elementele constitutive a infracțiunii incriminate.

Instanța de apel a subliniat că, vinovăția persoanei în săvârșirea faptei se consideră dovedită numai în cazul când instanța de judecată, călăuzindu-se de principiul prezumției nevinovăției, cercetând nemijlocit toate probele prezentate, iar îndoielile, care nu pot fi înlăturate, fiind interpretate în favoarea inculpatului și în limita unei proceduri legale, a dat răspunsuri la toate chestiunile prevăzute în art.385 Cod de procedură penală. Prin prisma tuturor probelor analizate și cercetate minuțios în ședința instanței de apel, s-a reținut că fapta inculpatului Carpov Grigori nu întrunește elementele infracțiunii.

5. Procurorul, în temeiul pct.6) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, contestă cu recurs decizia, solicitând remiterea cauzei la o nouă rejudecare.

În motivarea cerințelor sale invocă argumente că, soluția instanței de apel de achitare a inculpatului Carpov Grigori pe motiv că fapta acestuia nu întrunește elementele infracțiunii, este una vădit neîntemeiată.

Notează că, omisiunea instanței de apel privind examinarea tuturor

argumentelor invocate de procuror în apelul declarat, conduce la concluzia că, instanța de apel în hotărârea adoptată a însușit în mod real motivele primei instanțe, preluând constatările și lucrările acesteia, reținând doar un alt temei de achitare a inculpatului.

În opinia acuzării, instanța de apel în mod imperios urma să dezvăluie necesitatea menținerii achitării inculpatului Carpov Grigori, pe temei total diferit, decât cel constatat prin sentința contestată, or această abordare de drept procesual nu putea fi invocată declarativ și expusă într-o formulă extrem de vagă, devreme ce potrivit prevederilor art.6 alin.(1) din Convenție, instanțele de judecată la examinarea cauzei au obligația de a-și motiva hotărârile. Este cert faptul că instanța de apel nu a respectat regimul motivării soluției, or, motivarea soluției, în cazul din speța supusă examinării, este expus neclar.

Acuzarea consideră că, instanța de apel menținând soluția de achitare a inculpatului Carpov Grigori pe acuzațiile aduse în baza art.166¹ alin.(2) lit. c) Cod Penal, nu a luat măsurile necesare pentru ca probe concludente și utile, prezentate de partea acuzării să fie cercetate și apreciate la justa lor valoare, astfel ca toate elementele de fapt să aibă o relevanță juridică, iar prin această inactivitate/inacțiune instanța de apel a încălcat exigențele art.414 Cod de procedură penală.

Reține că, ținând cont de gravitatea și intensitatea durerilor cauzate părții vătămate Leahu Alexei, consecințele fizice și psihice survenite, acuzarea consideră că acțiunile inculpatului Carpov Grigori, se regăsesc în conjunctura art.166¹ alin.(2) lit. c) Cod Penal.

Explică că, între noțiunea de „tratament inuman” și noțiunea „tratament degradant” există anumite distincții. Cel mai relevant criteriu pentru a diferenția cele două tipuri de tratament este nivelul suferințelor sau durerilor cauzate victimei.

În speța supusă examinării se reține prezența ambelor modalități de tratament or inculpatul Carpov Grigore acționând cu titlu oficial fiind investit de stat să presteze în numele acestuia servicii publice și să îndeplinească activități de interes public, sub pretextul că victima pescuia ilegal în perioada de prohibiție, împreună cu colegul său Roșca Ruslan s-au fugărit după Leahu Alexei, creându-i victimei sentimentul de fobie (teamă), de neliniște, de inferioritate, capabil de a-l umili și înjosi și, eventual, de a-i înfrânge astfel rezistența fizică și psihică a victimei, acțiuni care sunt apreciate drept tratament degradant.

Ulterior, acțiunile inculpatului au fost precedate de agresarea victimei, care ajungând și imobilizând victima l-a apucat cu ambele mâini de cap sucindu-l, provocându-i în așa mod lui Leahu Alexei suferințe fizice și psihice, în timp ce colegul său Roșca Ruslan îi aplica victimei lovituri cu piciorul în genunchi, circumstanțe ce indică prezența prejudiciului corporal efectiv, susceptibil de a produce intense tulburări psihice.

Constată că, din cele enunțate supra se conturează suferința fizică și psihică provocată victimei Leahu Alexei, de către inculpatul Carpov Grigori, aceste stări aflându-se într-o strânsă conexiune și care la rândul său indică la prezența laturii obiective a infracțiunii de tratament inuman.

Subsecvent, acuzarea remarcă ca instanța de apel nu a luat măsurile necesare, ca probele concludente și utile, prezentate să fie cercetate și apreciate la justa lor valoare, astfel că toate elementele de fapt să aibă o relevanță juridică, iar prin această inactivitate instanța de apel a provocat o stare de incertitudine și neclaritate cu privire la soluția adoptată.

În opinia acuzării, atât prima instanță cât și cea de apel, eronat au pus la îndoială sinceritatea declarațiilor prezentate de victima Leahu Alexei la etapa urmăririi penale, declarații care ulterior au fost date citirii conform prevederilor art.371 Cod de procedură penală, devreme ce de către acuzatorul de stat a fost justificată în mod serios imposibilitatea ascultării părții vătămate (decedat), fapt ce denotă că, instanței de apel îi rămânea doar să aprecieze care este importanța verdictului prezentării probei respective. Valabilitatea probei respective este actuală și la etapa când cauza este supusă unui control jurisdicțional, or această probă a fost obținută într-o procedură legală, având acces la etapa respectivă inclusiv și partea apărării, fapt ce nu implică în mod automat încălcarea art. 6 din Convenție.

Subsidiar, acuzarea remarcă că procedura de examinare a apelului după o hotărâre de achitare pronunțată de prima instanță, prezintă în sine niște particularități aparte. Administrarea mijloacelor de probă se desfășoară după regulile generale prevăzute pentru prima instanță, fiind aplicat principiul nemijlocirii, ce permite instanței de apel la o nouă rejudecare să perceapă direct faptele și împrejurările relatate de părți sau martori, precum și reacțiile acestora la întrebările adresate.

Astfel, instanța de apel preluând constatările pripite ale primei instanțe, s-a axat asupra nesincerității martorului, Leahu Igor și a succesorului părții vătămate Leahu Maria, în partea ce ține de cele relatate aferent evenimentelor infracționale, a admis o eroare gravă de fapt devreme ce există o contradicție evidentă între cele reținute prin hotărârile instanțelor de judecată și probele administrate.

Faptul că declarațiile persoanelor nominalizate coroborează cu declarațiile părții vătămate Leahu Alexei și ponderea acestora au o importanță majoră, reiese nemijlocit și din faptele descrise de către dânsii la etapa audierii lor și în instanța de apel, în cadrul căreia atât succesorul părții vătămate cât și martorul au reiterat că: "în ziua incidentului victima Leahu Alexei le-a relatat că Roșca Ruslan l-a lovit cu piciorul, iar unul din colaboratorii ecologiei (Carpov Grigori) l-a apucat de gât, sucindu-l".

În concluzie, reține că este evident neîntemeiată și pasibilă casării soluția instanței de apel, privind achitarea inculpatului Carpov Grigori, deoarece, instanța de apel nu a depus efortul necesar pentru a nu lăsa nici un aspect al complexului faptic nestabil, neconstatat astfel încât prin această inactivitate a lăsat fără argumentare fiecare din criticile și mijloacele de promovare a intereselor procesuale, iar situația creată se egalează cu nerezolvarea fondului apelului și condiționează necesitatea casării deciziei instanței de apel pe motivele și temeiurile prevăzute la art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală.

6. Judecând recursul declarat în baza materialelor dosarului și în raport cu motivele invocate, Colegiul penal lărgit concluzionează că acesta urmează a fi admis din următoarele considerente.

Conform art.435 alin.(1) pct.2) lit. c) Cod de procedură penală, instanța de recurs, judecând recursul, admite recursul, casează hotărârea atacată și dispune rejudecarea cauzei de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Potrivit art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

Instanța de recurs doar verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea

dispozițiilor de drept formal și material.

Din conținutul art.414 Cod de procedură penală, rezultă că instanța de apel, judecând apelul, este obligată să verifice legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau să cerceteze suplimentar probele administrate de prima instanță.

În ce privește chestiunile de drept pe care le poate soluționa instanța de apel, acestea sunt: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii; dacă infracțiunea a fost corect calificată; dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just; dacă normele de drept procesual, penal, administrativ ori civil au fost corect aplicate.

În vederea soluționării apelului, instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor. Instanța de apel, este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Totodată, potrivit art.101 alin.(4) Cod de procedură penală, instanța de judecată este obligată să pună la baza hotărârii sale numai acele probe, la a căror cercetare au avut acces toate părțile în egală măsură și să motiveze în hotărâre admisibilitatea sau inadmisibilitatea tuturor probelor administrate.

Colegiul constată că aceste prevederi legale, deși sunt obligatorii, nu au fost întocmai respectate la judecarea prezentei cauze în ordine de apel.

Acuzarea invocă în susținerea recursului temeiul prevăzut de pct.6) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, potrivit căruia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când *hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și motivarea soluției este expusă neclar.*

În primul rând, Colegiul penal lărgit precizează că, în motivarea deciziei instanței de apel se regăsesc declarațiile părții vătămate Leahu Alexei, succesorului părții vătămate Leahu Maria, martorilor Leahu Igor, Lobodenco Ludmila, Macovei Sergiu, Dascal Fiodora, Ungureanu Oleg, Ciorici Ion și Sculea Grigore, precum și raportul de expertiză medico-legală nr.72 din 03.05.2016, fără însă, a supune unei verificări minuțioase și obiective fiecare probă separat - sub toate aspectele, prin prisma pertinentei, concludenței și veridicității, iar toate în ansamblu, din punct de vedere al coroborării lor.

Astfel, Colegiul penal lărgit atestă că concluziile instanței de apel nu cuprind un substrat factologic. Or, nu pot fi reținute constatările instanței de apel și anume faptul că, *„raportul de expertiză medico-legală nr.72 din 03.05.2016, nu probează în sine faptul existenței unui fapt de altercație dintre Carpov Grigori, Roșca Ruslan și Leahu Alexei, dar probează faptul existenței unei excoriații în regiunea genunchiului stâng, edem a țesuturilor moi ale gâtului asupra ultimului. Această traumă, a genunchiului, putea fi provocată de o mulțime de factori precum: căderea și lovirea de un obiect dur contondent, lovirea din mers de un obiect dur contondent“.*

De asemenea, Colegiul nu este de acord cu argumentele instanței de apel precum că, *„martorul Leahu Igor în declarațiile date în cadrul instanței de fond a susținut că fratele avea careva vânătăi la gât adică echimoze, pe când potrivit raportului de expertiză medico-legală nr.72 din 03.05.2016, pe gât s-a depistat edem dar nu echimoză”.* Or, martorul nu deține cunoștințe speciale pentru a stabili sau a face diferența dintre edem și echimoză.

Prin urmare, Colegiul penal lărgit constată că instanța de apel nu a elucidat pe deplin circumstanțele faptice, precum și nu a apreciat toate probele în ansamblu – din

punct de vedere al coroborării lor. Or, conform prevederilor art.art.100 alin.(4), 101 alin.(1) - (4) Cod de procedură penală, verificarea probelor este o activitate a instanței privind constatarea veridicității probei sub aspectul corespunderii datelor de fapt pe care le conține proba cu realitatea obiectivă.

Verificarea constă în analiza probelor administrate, coroborarea lor cu alte probe, verificarea sursei de proveniență a probelor.

Verificarea probelor poate avea loc doar prin aplicarea procedeele probatorii prevăzute de cod și se efectuează la toate fazele procesului penal.

Sunt supuse verificării atât datele de fapt, cât și mijloacele de probă din care au fost obținute. Probele se verifică atât prin efectuarea acțiunilor procesuale prevăzute de Codul de procedură penală, cât și printr-o analiză logică a conținutului probei, a coroborării lor.

Într-o hotărâre este necesar nu numai de a enumera statistic probele, dar și de a expune esența acestora și legătura lor cu conținutul altor probe care în ansamblu confirmă sau infirmă o circumstanță pe cauză, de a argumenta de ce unele probe sunt admise, iar altele respinse.

Astfel, concluziile instanței de apel formulate în decizie, poartă un caracter generic asupra operațiunii de cercetare și verificare a probelor, însă, așa cum examinarea probelor constituie elementul-cheie la pronunțarea unei hotărâri corecte și legale, lăsarea fără apreciere și aprecierea abstractă a acestora duce la pronunțarea unei hotărâri incomplete, neîntemeiate și cu o doză sporită de incertitudine asupra calității efectuării actului de justiție.

În plus, Colegiul penal lărgit evidențiază că în motivarea deciziei instanței de apel se regăsesc declarațiile succesului părții vătămate Leahu Maria, martorilor Ungureanu Oleg și Sauleac Grigore date în cadrul primei instanțe, însă nu au fost consemnate în procesul-verbal al ședinței instanței de apel din 18.09.2020 (f.d.34-37), respectiv nu au fost verificate în ședința de judecată a instanței de apel, contrar prevederilor art.414 alin.(6) Cod de procedură penală.

Pe de altă parte, Colegiul penal lărgit ține să menționeze că, motivarea hotărârii judecătorești trebuie realizată într-o manieră clară și coerentă, întrucât, pe de o parte, este indispensabil necesară pentru controlul exercitat de jurisdicția ierarhic superioară, iar pe de altă parte, constituie, pentru părțile litigante, o garanție împotriva arbitrariului, furnizându-le dovada că cererile și mijloacele lor de apărare au fost riguros analizate.

Motivarea hotărârii reprezintă un element de transparență a justiției inerent oricărui act jurisdicțional, iar hotărârea judecătorească este rezultatul unui proces logic de analiză științifică a pretențiilor deduse judecății, dispozițiilor legale incidente și probelor administrate în cauză în scopul aflării adevărului, urmare a unui raționament logic-juridic care se reflectă în motivarea acesteia.

Conform jurisprudenței CtEDO, expuse în cazurile aplicării art.6 al Convenției, o hotărâre motivată demonstrează că părțile au fost auzite în cadrul procesului penal, oferă posibilitatea ca această hotărâre să poată fi verificată în cadrul căilor de atac și posibilitatea persoanelor interesate de a pregăti o cerere de apel sau recurs (Suominen c. Finlandei (2003) § 37, Kuznetsov și alții c. Rusiei (2007) § 85).

În afară de aceasta, motivarea hotărârilor este un instrument important în asigurarea transparenței justiției și existența unui control social asupra acesteia (Hirvisaari c. Finlandei, (2001) § 30).

Din circumstanțele expuse, Colegiul penal lărgit conchide că, instanța de apel deficitar și-a motivat soluția, încălcând prevederile art.art.414, 417-418 Cod de procedură penală, prin ce s-a comis eroarea de drept prevăzută de art.427 alin.(1) pct. 6) Cod de procedură penală.

La rejudecarea cauzei, instanța de apel are obligația să înlăture erorile menționate, să țină seama de împrejurările expuse, care au servit temei de casare a soluției adoptate și, cu respectarea prevederilor art.414 Cod de procedură penală, să verifice legalitatea și temeinicia sentinței atacate, să dea o apreciere obiectivă probelor administrate în cauză și, în dependență de datele obținute, să pronunțe o hotărâre legală, întemeiată și motivată, care să corespundă prevederilor art.417 Cod de procedură penală, precum și să cerceteze minuțios aspectele învinuirii înaintate, argumentând clar concluziile sale în decizia adoptată, ținând cont de motivele expuse în pct.6 al prezentei decizii.

7. În conformitate cu art.art.434, 435 alin.(1) pct.2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit

DECIDE :

Admite recursul ordinar declarat de procurorul în procuratura de circumscripție Chișinău, Devder Djulieta, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 septembrie 2020, în cauza penală în privința inculpatului Carpov Grigori xxx și dispune rejudecarea cauzei, de către Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune căilor de atac, pronunțată integral la 03 decembrie 2021.

Președinte

Toma Nadejda

Judecători

Țurcan Anatolie

Timofti Vladimir

Cobzac Elena

Guzun Ion